

Có lẽ vì tôi không phải là một người được sinh ra với trí óc thông minh cho lắm nên khi qua được cửa ải trung học (may mắn mà thông suốt), cơn ác mộng thỉnh thoảng tôi vẫn còn nằm mơ lại bây giờ là ngó thấy mình mặc áo dài trắng rành rành nhưng chân ... không guốc dép, đến trường. Hoặc kinh hãi hơn nữa là ... thi rớt. Tỉnh ra, hứ hồn mới biết chỉ là mơ thôi (*Nghe tình đang... sống trong tôi. Cho lòng tiếc nuối, nhớ nhưng suốt đời...*)

Để xem, trong những giấc mơ tôi, đậm đà nhất là khuôn mặt bạn bè xưa nào nhỉ? Nguyễn thị Tiến. Đúng rồi, Tiến đó. Cũng thỉnh thoảng, tôi mơ lại căn nhà nhỏ của bạn nằm trong khu chợ Khánh Hội, cái gác lửng bé xíu nơi tôi thích thú theo bạn về chơi dạo ấy.

Gia đình tôi thuộc hạng trung lưu nhưng tôi lai ưa chọn bạn... nghèo mà chơi. Không phải tôi thích làm bạn với người thua sút để nổi bật mình lên nhưng chỉ bởi lý do thật đơn giản, con nhà giàu ưa ... phách lối lắm! Mệt! Ấy là trong đầu óc còn con nít của tôi nghĩ như thế chứ chưa chắc hết trơn con nhà giàu đều phách lối, phải không? Nhưng mà, cái dáng dấp gầy còm, cái áo dài màu cháo lòng bạn ưa mặc đủ bốn mùa đã khiến tôi bỗng dưng thương cảm và gần gũi với bạn ngay từ năm đầu tiên nhập học.

Mẹ Tiến mất khi Tiến còn nhỏ xíu. Nhớ hồi đó, khi đã quen lâu, có lần tôi hỏi Tiến, “Má bồ làm gì vậy?”. Tiến cười toe, “Má tui đi bán muối”. Tôi ngây thơ, “Bán muối có ... giàu không?”. Tiến cười phá: “Bả *thui nhị tì*, làm sao tui biết bả giàu hay không?”. Tôi ngớ người: “*Thui nhị tì* là cái gì?”. Tiến ngó tôi chưng hửng: “Đúng là con nhà giàu, không biết gì hết trơn! Bán muối là *thui nhị tỳ*. Là bả chết rồi, hiểu chưa?”. Nói đến hai chữ “*chết rồi*”, nước mắt Tiến bấy giờ mới long lanh trong khoé. Tôi bối rối xin lỗi, lảng qua chuyện khác. Con nhỏ vừa muốn rớt

Bạn Tôi

Tràm Hương

nước mắt đó đã lại hồn nhiên với môi cười trong sáng cố hữu của mình.

Cha Tiến tục huyền và có với mẹ sau đầu 3, 4 đứa em nữa cho Tiến tha hồ... bông bé. Nước da Tiến ngăm ngăm- cái nước da người miền Nam thường ca tụng là bánh mật- mái tóc dài lưng lửng vai, lúc nào trông cũng có vẻ rói ren biếng chải. Nổi bật trên khuôn mặt Tiến là đôi mắt đen sáng và cái miệng rộng, cười thật tươi như cô đào nổi tiếng Julia Roberts hiện giờ. Tiến xông xáo, lanh lẹ như con trai còn tôi thì nhút nhát cực kỳ, rõ là ... con gái. Phải nói, tôi thường lẻo đẻo theo Tiến vào những trò chơi trong giờ ra chơi thì đúng hơn.

Có một lần, chơi u, Tiến xông qua vùng đất *địch*, bị ôm ghì bởi một bạn ... to khoẻ. Tiến vùng vẫy, miệng vẫn kêu u u cho khỏi bị *chết*, cố gắng thoát khỏi ... gọng kìm của *địch* để về đất nhà. Dằng co thế nào, Tiến vụt được ra khỏi bạn thì tà áo trước- cái áo

đã sờn cũ lắm rồi- bị kéo rách toạc mất cả tà. Tiến òa khóc. Bầy con gái nhỏ sợ hãi xúm lại, chẳng biết giải quyết ra sao? Bây giờ, tôi không còn nhớ nổi kết cuộc của trò chơi u tai hại đó đi tới đâu, chỉ đọng mãi trong trí tôi là trái tim đau nhói của mình khi bắt lực ngón bạn khóc. Nhà Tiến nghèo lắm. May một cái áo dài không phải là một vấn đề đơn giản. Chưa kể mẹ kế của Tiến thì dĩ nhiên, như mọi bà mẹ kế điển hình trong ca dao, “*Mấy đời bánh đúc có xương. mấy đời mẹ ghẻ biết thương con chồng*”. Và cũng trong năm học đó, nhà trường bán vải tetoron trắng cho học sinh với giá thật rẻ, mỗi học sinh chỉ được một phiếu vải may đủ một áo dài. Tôi đã nhường cho Tiến phần phiếu của mình. Nụ cười và ánh mắt sáng lóng lánh của Tiến buổi ấy cũng đã là một hình ảnh mà tôi không thể quên được.

Cha Tiến ở trong quân đội. Ông là Thượng sĩ,

đóng trú phương xa. Mẹ Tiến có một sạp nhỏ bán nón lá trong khu chợ Khánh Hội. Tiến hay lên mẹ, lấy cho tôi những cái quạt nón lá đủ màu. Tiến còn dạy tôi dùng que nhang cháy đỏ, châm vào những dây nón bằng hàng nylon để tạo thành những hình hoa lá trang trí đủ kiểu. Tôi tròn mắt, khâm phục bạn ghê lắm. Mãi tới năm Đệ Tứ, được quyền ... đạp xe đạp, tôi mới có cơ hội theo Tiến về nhà bạn chơi. Lại còn được ăn cơm với bạn nữa cơ chứ! Cơm có gì đâu, chỉ là đĩa rau muống luộc chấm nước mắm dầm chanh ớt thiệt cay, vài quả cà pháo, thế mà buổi trưa hè nóng như chảy mỡ trên căn gác lửng của Tiến, mồ hôi mướt ra ướt cả

lưng áo dài, tôi suýt soa ăn ngon lành hơn cả những bữa ăn đầy đủ 3 món mẹ thường nấu ở nhà.

Năm Đệ Tam, Tiến giỏi toán nên đổi sang ban B. Tôi chăm chỉ mỗ cò trên những trang vụn vặt đầy cộm của ban A. Tài học của tôi chỉ đến thế nên tôi bằng lòng với sự lựa chọn giản dị của mình. Quanh tôi là những khuôn mặt bạn bè mới, những chia xẻ mới của thời mơ mộng vừa lớn. Và từ từ, tình bạn của tôi và Tiến lơi dần.

Tiến bỏ học lúc nào tôi cũng chẳng rõ. Năm Đệ Nhị, chú mũi *gao* ngày đêm vào quyển sách Vạn Vật, khổ sở vật vã cùng những phương trình và những công thức Lý-Hóa rắc rối cho kỳ thi Tú Tài Một trước mắt, chúng tôi ít khi nhìn thấy nhau. Năm Đệ Nhất, tôi không còn gặp Tiến nữa. Có đứa nói, Tiến nghỉ để phụ mẹ buôn bán nuôi bầy em. Có đứa nói, Tiến thi rớt nên buồn tình đi lấy chồng. Tôi không còn nhớ nổi những ngõ ngách quanh co đến nhà của Tiến nằm trong khu chợ Khánh Hội mà đôi lần ghé chơi ngày xưa ấy, bao giờ Tiến cũng phải đạp xe trước dẫn đường. Bởi quên ... đường nên chúng tôi lạc tằm dấu tích nhau.

Sau này, tôi nghe nói Tiến khổ lắm. Chồng Tiến cũng đi học tập cải tạo, Tiến cũng như hàng trăm ngàn người đàn bà sau cuộc đổi đời, một tay bưng chải để lo cho chồng tù tội, lo cho con đủ cái ăn để lớn. Mơ ước gì hơn ngoài miếng ăn khi bao tử rỗng không bây giờ?

Sau này... Những gì tôi biết được về bạn tôi, cô nữ sinh Trưng Vương mắt đen sáng lóng lánh với môi cười thật tươi và rộng mở như tấm lòng đôn hậu của bạn, chỉ như thế...

Trâm Hương